

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1858 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe

se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor

un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile

se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

CUVÂNTAREA

I. P. S. Sale Mitropolitului NICOLAE al Ardealului, la înmormântarea Patriarhului Miron

SIRE,

INTRISTATĂ ASISTENȚĂ,

Sufletul nostru și al întregii țări este copleșit de mâhnire și aplecat la pământ ca o grădină înfloritoare peste care s'a abătut o grea și necruțătoare vijelie. Căci ca o aspră și nemiloasă furtună am simțit noi fâlăitului de aripi al îngerului morții, care a răsturnat cel mai falnic stejar al românismului și ne a sguduit profund semnul tainic și nepătruns al cerului care a smuls din mijlocul nostru pe cel care ne era un stâlp de lumină ce ne îndruma și ne da curaj în grelele și complicatele împrejurări ale actualei noastre vieți obștești.

I. P. S. Sa Patriarhul Miron nu mai este printre noi. Este atât de apăsător gândul acesta și greu ne putem împăca cu el! Se pot obișnui copii cu pierderea tatălui lor, a celui care a ocupat locul central în sufletul lor și care le îndruma în fiecare clipă viața? Căci I. P. S. Sa patriarhul Miron a fost părintele duhovnicesc al țării și tot mai mult ne învățasem să-l vedem sfătuindu-ne și cărmuindu-ne din toate locurile supreme de conducere, în înțelesul și în urmarea cuvântului adânc al Apocalipsului: «Fii credincios până la moarte și îți voi da fie cununa vieții».

În dureroasa noastră meditație, în simțirea marelui gol lăsat în urma sa, ne crește în gând pentru a ne face și mai nemângâiați, în toată măreția ei, vișuroasa și excepționala personalitate a celui pe care Biserica și țara l-au pierdut și se grăbesc să ni se înșirue prin minte faptele bogate și nemuritoare pentru neam și pentru lege ale marelui ierarh și român.

Răsărit ca o mlădiță sănătoasă din tulpina trainică a unei frunze familii țărănești din comuna Toplița, de pe cursul de sus al Mureșului, cel care avea să fie mai târziu mândria și sprijinul întregului neam românesc aducea cu sine, din acest rezervoriu de elită al națiunii noastre, vioiciune de spirit, înțelepciune împede și realistă și răvnă de muncă neobosită, din toate puterile, pentru misiunile ce avea să i le hărăzească Dumnezeu; aducea voința tenace de a fi „credincios până la moarte” la locurile la care avea să fie chemat să slujească. Și într'adevăr credința aceasta, răvna de a-și împlini deplin datoria, conștiințiozitatea scumpoasă și fanatică a păstrat o impresionant, ca o pildă clasică, până la ultima sa respirație, chiar și când vedea că puterile i se sleesc și rămânând pe poziție își grăbește sfârșitul.

A fost credincios către Dumnezeu, către altarul lui cel sfânt pe care l-a ales la porunca unei chemări mai înalte, ca stăpân principal al vieții și al muncii sale, dându-și seama că altarul credinței ortodoxe este astăzi și va fi mâne și deapuri izvorul întregii puteri a neamului. Iar răvna, priceperea și devotamentul cu care a slujit lui Dumnezeu încă din ti-

nerete l-au impus curând atențiunii generale și aprecierilor unanime, care l-au ridicat la locurile de conducere ale bisericii.

Intr'adevăr, în urma activității strălucite, ca secretar și consilier la Sibiu, în centrul mitropoliei ardelen, unde s'a distins și ca dibaciu mănuior de condei, dar și ca un priceput chivernisor și organizator, în 1909 clerul și fruntașii mirenii ai Banatului l-au ales ca episcop al eparhiei Caransebeșului, pe care a condus o cu destoinicie vreme de zece ani. În această calitate, după grelele încercări ale răboiului mondial, Dumnezeu l-a învrednicit să dea, la 1 Decembrie 1918, mării adunări dela Alba-Iulia, binecuvântarea bisericii strămoșești pentru Actul Unirii, pe care avea să-l hotărăscă și să înalțe către Cer rugăciunea de laudă și de mulțumită a neamului, care se vedea ajuns în ceasul mult așteptat al libertății.

Dar Dumnezeu nu împarte cu sgarcenie darul și bucuriile sale celor vrednici. Episcopului Dr. Miron Cristea i-a fost dată o fericire unică în istoria unui neam, i-a fost dat să celebreze cununia de veci între Transilvania și Regele tuturor Românilor, după cea mai arzătoare dorință a amândurora. Iar după întregirea neamului tot lui i-a revenit rolul să pecetluiască și să consolideze unificarea națională prin instalarea sa în scaunul de mitropolit primat al României întregite, ca un părinte al tuturor fraților regăsiți.

Înțelegându-și deplin această misiune, mitropolitul primat Miron Cristea, nu s'a mulțumit numai să simbolizeze unitatea națională dobândită cu atâtea jertfe, ci a purces la adâncirea și definițivarea ei prin întocmirea orândueților și așezămintelor fundamentale ale Bisericii românești unificate.

Dar minunea și simbolismul vieții acestui mare fiu al neamului nu avea să se încheie prin acestea. Se vede că Dumnezeu a stabilit între drumul vieții și activității acestui iubit ales al său și între drumul neamului nostru, în etapa decisivă a lui, o legătură tainică, o împlinire adâncă, până la capăt. Mitropolitul primat Miron Cristea trebuia să se înalțe la demnitatea cea mai înaltă bisericească, la aceea de patriarh, pentru a ridica neamul și țara noastră, vrednică, dreptcredincioasă, la un prestigiu care să strălucească departe dincolo de granițele ei.

I. P. S. Patriarh Miron Cristea a fost în toată această ascensiune a unui neam, omul care a corespuns întru totul, prin însușirile sale, înalțelor trepte la care s'a ridicat. Neamul nostru, în sușul său, n'ar fi avut de cine să fie înfățișat, cu o mai desăvârșită demnitate, inteligență și prestanță, pe culmile la care s'a ridicat, decât de Patriarhul Miron care ne reprezenta Biserica și țara cu strălucire lăsând impresiuni neșterse în solile sale prin străinătate.

Dar iubirea caldă de neam a I. P. Sf. Patriarh Miron și însușirile de conducător înțelept și clar văzător, ca și tre-

buința neamului de a avea în frunte oameni destoinici și de autoritate, au fost tot atâtea motive cari porunceau marelui Ierarh să dea națiunii, și într'un mod mai direct, neprețuita sa contribuție de lumină și de muncă.

Luptător năfricat pentru unitatea națională înainte de 1918, el a răspuns și în timpurile recente cu abnegație și entuziasm la chemarea țării și a Regelui ei în momentele grele în care se cerea și autoritatea și sufletul lui mare pentru trecerea cu bine printre împrejurările primejdioase și pentru refacerea întru tărie și unitate a statului și a neamului.

Astfel a fost credincios și neamului și Regelui său, până la ultima clipă a vieții, murind la post ca un ostaș.

Acum, când drumul ostentor și bogat în fapte l'a isprăvit, putem spune după judecările noastre omenești, căci criteriile de judecată ale lui Dumnezeu nimenea nu le cunoaște desăvârșit și în concret, că patriarhul Miron se va înfățișa liniștit înaintea dreptului Judecător ca unul ce și-a făcut datoria deplin în marile slujbe la care a fost chemat, exclamând împreună cu apostolul Pavel: «Lupta cea bună am luptat, cursul am plinit, credința am păzit. De acum îmi stă înainte cununa dreptății pe care Domnul îmi va da-o în ziua aceea, El, dreptul Judecător».

Dacă celui ce a primit mulți talanți, multe i se vor cere, și dacă le-a împlinit și cununa va fi mai bogată, credem puternic că patriarhului nostru Miron i s'a gătit comoară în ceruri.

Știind însă că și cea mai strădalnică, mai isbânditoare și mai împunătoare activitate omenească, în ochii Tăi, Doamne, rămâne totuși cu totul neînsemnată, înălțăm lângă rămășițele pământești ale celui ce a fost patriarhul Miron al României rugile noastre fierbinți către Tine Dumneșeule al milostivirii și cu osârdie-ți cerem: împlinește cu harul Tău ceresc ceea ce, pe lângă toată marea credință, din neîndestularea omenească a puterilor, mult regretatul nostru patriarh, în lume viețuind, ar fi trecut cu vederea, — și-l fă să locuiască în lumina feții Tale. Amin!

Pânea noastră

Pânea noastră cea de toate zilele:

Puterea de-a nfrunța

Soartea cea mai aspră și mai grea,

Dă-ne-o nouă, dă-ne-o, Stăpâne,

Astăzi și mâne

Și pururea...

Nu ni-e încă văzul scurt, nici mâna grea...

Avem încă de plugărit,

Și de gândit,

Și de zidit,

Din nesfârșit în nesfârșit...

Pentru asprul mers ce ne rămâne

Pe dincolo de azi și mâne,

Dă-ne vreri de ofel,

Și brațe la fel,

Și inimi la fel...

Și pași de fulger, Stăpâne!...

A. COTRUȘ.

Inmormântarea I. P. Sf. Patriarh Miron

În prezența M. Sale Regelui, a Măriei Sale Marelui Voevod Mihai de Alba-Iulia, a guvernului, a clerului, a înalților demnitari, precum și a reprezentanților celorlalte bisericii ortodoxe în persoana mitropolitului Simion al sârbilor și a mitropolitului Mihail de Rusciuc, — primul Patriarh al României, I. P. S. Sa Miron, a fost coborât, în ziua de 14 Martie 1939, în cripta în care va dormi pe veci.

La ora 10, un sobor de înalți prelați, în frunte cu II. PP. SS. LL, mitropolitul Nicodem, locotenent al scaunului patriarhal, și mitropolitul Nicolae al Ardealului, încep slujba religioasă lângă sicriul regretatului Patriarh al României.

I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului a rostit, în fața sicriului, cuvântarea ce o publicăm în fruntea ziarului nostru.

A urmat discursul magistral al dlui Armand Călinescu, președintele Consiliului de miniștri, care arată cum nobila figură a Patriarhului evocă, în același timp, unirea geografică și unirea sufletească a românilor împăcați între ei; națiunea română recunoscătoare, considerându-l printre întemeietorii vieții ei de stat, nu-l va uita niciodată.

După ocolirea sfântului locaș, în frunte cu Mitropolii și Episcopii bisericilor ortodoxe, sicriul cu rămășițele pământești ale patriarhului României a intrat pe poarta Catedralei, ca să fie așezat la locul de eternă odihnă, în fața altarului, pentru care a trăit, a luptat și s'a jertfit.

Bunul Dumnezeu să-l facă părtaş împărăției Sale și fericirii celei veșnice!

La Sibiu, în ziua de 14 Martie 1939, s'a făcut, cu toată pietatea, pomenirea I. P. S. Sale Patriarhului Miron. În școalele din localitate s'a vorbit tinerimii școlare despre viața și opera distinsului și vrednicului decedat. În sf. catedrală a mitropoliei noastre s'a slujit parastasul de către un sobor de preoți, în prezența reprezentanților autorităților civile și militare și a unui numeros public. Corul studenților teologi a dat răspunsurile. La sfârșit, protoiereul militar, pâr. Ion Dăncilă, a rostit o frumoasă cuvântare, în care a caracterizat ilustra figură a neuitatului patriarh.

Scutiri de taxă școlară. S'a publicat de curând (15 Februarie 1939) în M. O. decretul de lege pentru acordarea scutirilor de taxă a tinerimii din școalele secundare. În art. II sânt scutiți de taxă școlară: fiii membrilor corpului didactic, precum și fiii de ofițeri activi. — Credem că ar fi lucru cu totul îndreptățit ca și membrii clerului nostru să fie împărțșiți de asemenea favoare pentru copiii lor din școalele secundare. Aceasta cu atât mai ales când se știe, că preoții predau învățământul religios, în școale primare, gratuit, — fără a mai aminti și alte acțiuni, în interes obștesc, săvârșite de preoții noștri alături de învățătorimea satelor.

Evenimente grave în apropierea țării noastre

De unde se părea că după acordul dela München, din Septembrie trecut, problema cehoslovacă a fost definitiv rezolvată, la sfârșitul săptămânii trecute a izbucnit în Republica vecină o nouă criză care i-a fost fatală. După mai multe frământări și schimbări de guverne, parlamentul slovac, a proclamat Marți în 14 Martie, după ce monseniorul Tiso, reprezentantul slovac, a luat contact cu dl Hitler la Berlin, independența Slovaciei rupând orice legătură cu Cehii.

În urma acestui eveniment, ca și a faptului că în seara zilei de Marți detașamente de trupe germane au trecut pe teritoriul ceh, iar trupele ungare încă de Marți dimineața pe teritoriul Ucrainei subcarpatice, dl Hacha, președintele Republicii cehoslovace, dându-și seama că nu mai poate face nimic pentru salvarea țării, s'a dus în noaptea de Marți la Berlin, la dl Hitler și a pus soarta ei în mâinile Führerului german.

Trupele germane au ocupat în cursul zilei de Mercuri toată Boemia și Moravia, cari au devenit acum două Protectorate, cu oarecare autonomie culturală, în cadrul Reichului german. Această soartă a primit-o și Slovacia în urma cererii monseniorului Tiso, adresată Joi dlui Hitler.

Trupele ungare au ocupat și ele Ucraina subcarpatină, deși populația acestui ținut e potrivnică apartinerii la Ungaria.

Monseniorul Voloșin, prim-ministrul Ucrainei subcarpatice, a voit să aliească ținutul la România, dar România n'a primit. Monseniorul Voloșin s'a refugiat în România.

În fața acestor evenimente și răsturnări, țara noastră stă unită și calmă în jurul M. Sale Regelui și a conducerii de stat, așteptând desfășurarea lucrurilor.

N'avem nici o pretenție de cuceriri. Visul nostru a fost ca hotarele țării să coincidă cu hotarele neamului. Odată realizat, noi rămânem fideli ideii de sfântă dreptate națională.

Dar acelaș sentiment adânc, legitim și uman, ne dă hotărârea și pulerea să fim gata a ne apăra pământul nostru cu ultima energie.

Cu sângele rece al unei încordări și hotărâri gata la orice sacrificiu pentru apărarea sfintei noastre moșteniri, stăm pe frontieră cu ochii ațintiți în zărea unde se agită patimi și armate.

Dacă s'ar întâmpla ca aceste patimi și armate să se miște spre noi, ne va găsi la datorie.

„Dorim o Biserică!”

Când a apărut «Chemarea» celor doi mitropoliți ai Ardealului pentru adunarea dela Alba Iulia, toată lumea a văzut în această alăturare de iscalituri mai mult decât o accidentală și trecătoare asociere pentru sărbătorirea unui eveniment național. A văzut anume arătarea la răsărit a clipei mult așteptate în care se va pune capăt desbinării religioase din sânul poporului român. Cu aceste gânduri și comentarii s'a adunat mulțimea cea mare la Alba-Iulia, fiecare cu siguranța că va fi martorul celui mai frumos și mai înfrățitor moment din istoria națională.

Ba niște plugari din cine știe ce colț depărtat al Ardealului și-au pus dorința și pe plancarta cu care au pornit spre Alba-Iulia, simțind că la Alba-Iulia numai atunci merg Românii când trebuie să se înfrățească și să alunge dintre ei orice deosebire. Cu o simțire și cu o vedere justă, neîncurcată de sofisticările cărților, ei au scris pe tabla lor ca premise, ca argumente zdrobitoare pentru dorința întregului popor:

Avem un Dumnezeu!
Suntem un neam!
(Deci) Dorim o Biserică!

Aceasta-i judecata poporului. Și ea se șoptea printre toți cei 50.000 de Români adunați în piața Aibelului și toți așteptau cu încordare să se spună în sfârșit marele și mult așteptatul cuvânt de pe tribună. «De ce nu ne spun odată? Că doar de asta ne-au adunat!»

Iar când profesorul O. Ghibu, trecând peste opreliștile programului căci îl ardea la suflet porunca de foc de pe tabla amintită, s'a ridicat și-a spus cuvântul dorit, a fost o descătușare de entusiasm cum nu s'a mai pomenit.

Poporul vrea reunirea Bisericilor românești. Și a prins și curajul s'o ceară. Dacă de astădată a venit la Alba-Iulia numai o tablă sau două strigând aceasta dorința, când se va mai face o adunare în orașul vechi Mitropolii al întregului Ardeal, porunca aceasta va fi scrisă pe toate tablele.

Poporul nu înțelege motivele menținerii desbinării religioase, căci el nu vede nici o deosebire de credință; el se simte tot așa de una ca în tot trecutul său. Pariea unită nu

știe de 1700 și de toată povestea papistășească, de care aude vorbindu-se printre domni, nimic.

Ei știu doar în fiecare sat că au apucat din părinți să meargă la biserică din vale și nu la cea din deal ca alte familii din sat, dar aceasta e dintr'o pură obișnuință cu drumul și cu locul, nu din vre-o deosebire de credință. Stau de aceea nedumeriți și dureros atinși când văd certuri și discuții între cei doi preoți.

Unitatea credinții în poporul nostru e o dovadă zdrobitoare că încercarea dela 1700 n'a prins în suflète și catolicismul a dat un fiasco deplin. Și atunci e drept să se întrebe acest popor și cu el toți oamenii de dreaptă îndecată: la ce încapățănarea aceasta de-a afirma o deosebire religioasă care nu există de fapt?

Dar să ne înțelegem: chiar dacă nu e nici o deosebire religioasă în popor, desbinarea se poate menține și chiar adânci, întâi între intelectuali apoi în popor. Căci desbinarea se poate baza chiar și numai pe simplă încapățănare de a nu sta în grup cu ceilalți, ci de-a forma un grup separat, în fața celui-lalt și de-a zice nu la orice da al celui-lalt.

Acum suntem în fața desbinării și certelor între intelectuali. Cu timpul ele vor prinde în popor, așa cum au trecut și desbinările politice dela domni în popor. Și cum suntem un popor iubitor de contraziceri și de certuri, va fi vai de țara noastră când se va obișnui poporul cu ele.

Tichie de mărgăritar ne trebuie nouă? Să ne aflăm și noi, așa din lux sau din ambiția și rătăcirea cătorva zeci de capete — cum totdeauna se află în sânul unui neam —, cu o problemă religioasă, cu o desbinare religioasă? Așa cum suntem acum ne aflăm exact în situația lui Cațavencu, obsedat de ambiția să «avem și noi falșii noștri».

Deocamdată la noi nu există decât în capul câtorva victime ale Propagandei din Vatican o deosebire religioasă. Dela acest fapt să pornim la oprirea unei acțiuni menite să creeze la noi de fapt o desbinare care ne va slăbi tot mai mult, amenințând existența și dominația noastră într'o parte a țării unde prezența atâtor minorități destoinice și unitare sunt o continuă amenințare.

Legenda umflată a existenței unui catolicism la o parte din poporul nostru trebuie așezată în domeniul legendelor. Neamul nostru e întreg ortodox. Conducerea de stat n'are decât să constate acest lucru și să se conformeze în consecință. Cine vrea să fie catolic n'are decât să fie, dar n'are dreptul să treneze după el, printr'o condamnată mascare de realitate, valuri mari de popor. Înselăciunea este oprită pe toată linia de codul penal. Cu atât mai mult ar trebui să se fixeze interdicția ei pe teren religios.

Unitatea religioasă formală nu se poate realiza decât pe baza unității religioase reale. Când mergi cu realitatea e ușor, lucrul merge dela sine. Ba, dela o vreme realitatea chiar se impune. Căci ea nu se lasă niciodată prea mult stăvilită sau înfilită.

Păr. Dr. Sebastian Stanca dela Cluj vorbește într'un articol din revista «Viitorul» despre nu știu ce recunoaștere a papii ca primus-interpares, ca un patriarh egal cu ceilalți. Lucrul nu e greșit din punct de vedere dogmatic, căci atunci când papa ar renunța la așa numitul primat de jurisdicție și s'ar mulțami să fie numai un patriarh egal cu ceilalți, ar ieși din erezie și toate dogmele stabilite de el personal decând se socotește infailibil ar cădea și deci biserica ortodoxă l-ar putea primi atunci în comunitate ca pe unul ce se căește de greșala sa.

Dar practic soluția propusă de păr. Sebastian Stanca este deocamdată inoperantă. Cu papa nu putem intra în legături nici noi și nici el nu primește până nu renunță la infailibilitate și la pretenția primăției de drept divin. Și la aceasta nu se poate ajunge prin tratative cu uniții noștri. Aceasta e problema capitală a catolicismului întreg. Va aduce Dumnezeu și ziua aceea. Noi suntem singuri de ea. Ochii popoarelor catolice se vor deschide și vor vedea absurditatea primatului papal. Dar noi nu putem aștepta cu lichidarea artificială desbinării unite până atunci, fără a risca viitorul statului și al neamului nostru.

Aceasta se va lichida mult mai curând, depinde numai s'o vrem serioși, fără a angaja în discuție nu știu ce mari probleme dogmatice, de cari existența uniției e cu totul străină.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

* FOIȘOARA *

În țara fără reverii

(2) V. Sămărtinean

Dar să pun capăt acestei disocieri și să revin la momentul în care am debarcat pe pământul Americii la New-York. Starea mea sufletească în acest moment era aceea a omului în căutare de sine însuși, a omului care căutând în lume cea mai grea povară și descoperind că el însuși este această povară, această enigmă nedeslegată a pornit pe căi necunoscute ca să găsească undeva cât de departe, chiar la hotărâle dintre viață și moarte, o deslegare pentru chinurile sale lăuntrice. Un suflet fecundat de o puternică credință în destinul său transcendentă știe că el viază numai întrucât trăiește în conul de lumină sfântă al dumnezeirii, știe că omul numai într'u atâta este om în senzul înalt al cucântului, într'u cât stă în apropierea lui Dumnezeu, fiind o ființă prin participare, nu autonomă și independentă, cum foarte bine spune marele și adâncul scriitor bisericesc din occident, fericitul Augustin. Numai într'u cât omul stă în nemijlocita vecinătate a lui Dumnezeu, izvorul unic și su-

prem a tot ce este pe pământ și în ceruri, numai într'u atât omul este deplin și desăvârșit. Altminteri, depărtându-se de Dumnezeu, își sărăcește ființa spirituală până ce nu mai rămâne nimic din ea. Și desgolit de conținutul lui spiritual, omul e un simulacru, o mână de argilă coruptibilă și fără senz. Sentimentul acesta de participare în dumnezeire mi s'a părut că nicăiri nu poate primi o mai fericită expresie și o potențare mai adâncă decât în timpul unei călătorii pe o apă nesfârșită. În legănarea melodică și plină de fiorul nemărginitului de pe apele Atlanticului, am lăsat gândurile mele să se ridice impetuos pe aripile diafane ale sufletului, tot mai sus, tot mai către Dumnezeu, tot mai spre înaltul cerului. Însă, ori cât ar fi fost de avântată și de înaltă verticală gândurilor mele pure către Dumnezeu, am putut să văd, și de data asta, cât sunt de mic și de netrebnic și să spun, față de concesiunile pe cari le făceam instinctelor ieșite din subsolul trupului meu păcătos, cu nestăpânită durere: Sunt, Doamne, pentru că vin dela Tine. Dar nu sunt, pentru că nu sunt ceea ce ești Tu. Oricât de mari ar fi eforturile mele să mă spăl de tina care mă spurcă, nu pot să mă ridic până la Tine. Voi putea oare vreodată?... Cu sentimentul infinitului în suflet? Așa am coborât la New-York. Sentimentul acesta a fost

profund ultragiat la vederea edificiilor de proporții fantastice, cari, proiectându și siluetele pe fundalul mohorât al cerului autumnal, nu puteau să mărturisească decât o concepție de viață materialistă, nu puteau să fie decât o eclatantă carte de vizită a Americii materialiste și un categoric cerificat de paupertate spirituală. Când am văzut Statuia Libertății, sfidând cerul cu înălțimea ei uluitoare, am putut să fac trista constatare pe care o făcuse odinioară Mark Twain despre țara sa, că America este fără nici-o putință de desmintire, o țară din care sufletul a fost izgonit, a fost coborât tot mai jos, în măsura în care „zgârie-norii” se ridicau tot mai sus... Ce mai putea să rămână din idealul cu care venisem în America, acela de a mă face preot misionar, atunci când totul îmi mărturisea că fenomenul religios a trebuit să fie lăsat pe un plan cu totul secundar, în favorul fenomenelor de ordin economic? Când totul îmi arăta că biserica e despoiată de vechea ei aureolă? Mai poate găsi oare o rugăciune ecou în sufletul americanului, stăpânit de pasiunea patologică a banului, mai poate oare căuta în penumbra sfântă și reconfortantă a unui altar dumnezeesc odihnă și alinare pentru suflet, omul care de dimineața până seara târziu lucrează încordat numai pentru strângerea de bunuri pământești? Făceam aceste re-

flexii triste într'un hotel din metropola new-yorkeză, unde mă conduse să mănânc agentul companiei de navigație cu care venisem... Iar când bătrânul negru, gârbov și schiop, s'a apropiat de mine, cu un trepid și cu o perie de ghetete, băgându „shoe-schine” și oferindu-mi serviciile, scepticismul și melancolia mea au devenit și mai mari. Fiindcă negrul, lustruindu-mi ghetetele, a început să cânte cu accent de adâncă nostalgie, cântecul acela duios și seducător, care poate să facă să plângă și pe alb, care arată cât de mare e durerea omului ținut în captivitate spirituală, în robie sufletească... Away, away upon the sunny river... Far, far away... There's where my heart is turning ever... Accolo în jos pe râul însoțit: — Departe, tare departe... Acolo bate inima mea pentru totdeauna... Un suflet crucificat, sufletul acesta al negrului, deși blândul președinte al Statelor Unite, Abraham Lincoln, și-a sacrificat viața pentru abolirea sclaviei negrilor. Le-a dat libertate constituțională, ca celorlalți cetățeni ai Statelor Unite. Dar n'a putut să le dea libertatea spirituală pe care o doreau ei, n'a putut să le redea paradisul acela pe care l-au avut odată în Africa lor de baștină. De aceea sufletul obidit al negrului irumpe în cântec greu de jale și durere.

Ședința Sf. Sinod

Luni, 13 Martie 1939, s'a ținut în palatul patriarhiei sesiunea extraordinară a Sf. Sinod sub președinția I. P. S. Sa Nicodim, mitropolit al Moldovei.

DI Dr. Nicolae Zigre, ministrul cultelor și artelor, a dat citire Înaltului Decret Regal de deschidere a sesiunii extraordinare a Sf. Sinod.

A luat cuvântul I. P. S. Sa Nicodim, descriind personalitatea fostului Patriarh, fiu de sătean, care a urcat toate treptele ierarhice până la cea de patriarh al României. Toată viața lui, a precizat mitropolitul Moldovei, a fost acțiune, muncă, în serviciul neamului, al țării, al bisericii.

A luat cuvântul apoi dl ministru al cultelor care s'a asociat în numele guvernului la cuvintele de mare tristețe a bisericii.

DI Dr. N. Zigre a scos în evidență luptele fostului patriarh pentru neamul lui, — lupte ce rămân în istoria țării.

Ultimul a luat cuvântul P. S. Sa Nicolae al Clujului, care a reamintit iubirea Prea Fericitului patriarh față de țărani, dintru cari s'a născut. Și-a iubit țara până la sacrificiu de sine, și-a iubit frații preoți, și-a iubit pe frații mireni, a iubit pământul României, a iubit pe Regele României.

Cuvântul de închidere a fost pronunțat de I. P. S. Sa Nicodim. I. P. S. Sa a adus mulțumiri tuturor delegațiilor străine care au luat parte la doliul bisericesc și național. Sf. Sinod a încuviințat depunerea unei cunune de flori pe mormântul I. P. S. Sale Miron, fostul patriarh al României.

DI ministru al cultelor a dat citire apoi Înaltului Decret Regal de închidere a sesiunii extraordinare a Sf. Sinod.

Moartea unui veteran luptător

În Chișinăul de pe Criș a încetat din viață Duminecă, în zorii zilei, în vârstă de 77 de ani, bătrânul luptător naționalist, Dr. Ioan Suciu, unul dintre principalii organizatori ai marelui adunări naționale, din 1 Decembrie 1918, dela Alba-Iulia.

A făcut parte din instituțiile de frunte ale țării, ca membru: în congresul național-bisericesc, în congregația, consiliul județean al Aradului, în comitetul central al partidului național din Ardeal, în parlamentul dela Budapesta etc.

În vremea războiului, guvernul ungar l-a internat — se putea oare altfel? — în tabără de concentrare, pe la Șopronul de tristă amintire, unde alături de atâția tovarăși a suferit aproape un an de zile.

După război a ocupat înalte posturi administrative, în care a desfășurat o muncă tăcută și binefăcătoare. Mai în urmă a fost numit membru în Consiliul superior al Frontului Renașterii Naționale.

În ultimii ani ai vieții sale s'a retras în comuna Chișinău-Criș, unde a lucrat ca notar public.

Înmormântarea i s'a făcut în Arad, Joi în 16 l. c. Guvernul a dispus să se facă defunctului funeralii naționale. Serviciul religios s'a oficiat de P. S. Sa episcopul Andrei, înconjurat de preoți.

Poporul și biserica noastră îi va păstra în veci o bună amintire. Odihnească cu dreptii!

Cine întreține focul iredentismului? Presa vieneză actuală constată, că de când legea presei în Ungaria a redus la 20% numărul jidovilor admiși să lucreze în presă și literatură, spiritul iredentist contra statelor succesoare pe urma prăbușirii monarhiei austro-ungare, scade pe zi ce merge. De alt fel și marii bogătași jidovi, industriași și comercianți din Ungaria, nu mai sânt bucuroși să finanțeze iredentismul acesta, după ce fiii lui Izrail își pierd tot mai mul simpatiiile chiar și ale stăpânirilor maghiare.

Probleme-Recensii-Comentarii

Adunarea protopopescă a Sibiului și-a ținut ședința obișnuită în 7 Martie 1939 într-o sală a Academiei teologice din Sibiu, fiind prezenți toți cucernicii membri, — ceea ce denotă interesul așteptat față de această instituție.

După cuvântul de deschidere prin care se ia la cunoștință, cu cel mai profund regret, încetarea din viață a Patriarhului Miron, părintele protopop Emilian Cioran dă citire raportului despre mersul protopopiatului și a socotelilor în anul 1938, precum și a bugetului pe anul 1939.

Cu această ocazie, ceice au luat cuvântul, au accentuat meritele deosebite ale vrednicului nostru conducător din acest protopopiat.

Avansarea P. Cucernicului protopop Em. Cioran la rangul de consilier mitropolitan o considerăm ca dreaptă și deplin meritată. — Asistent.

Dumineca Ortodoxiei la Blaj. — Dumineca Ortodoxiei a fost sărbătorită la Blaj într'un mod deosebit. Din inițiativa Soc. femeilor ortodoxe a fost invitat să țină o conferință Pr. Dr. Nicolae Terchilă, profesor la Academia teologică din Sibiu. Conferința a fost mult gustată de numerosul public asistent și de sutele de elevi ortodocși ce urmează la școalele din localitate. Am remarcat măiestria cu care părințele conferențiar știe să captiveze interesul publicului, iar ideile expuse au pătruns direct în inimi.

Asemenea manifestări, după cum a observat păr. V. Popa prezentând pe conferențiar, ar trebui să fie mai dese aici la Blaj, unde trăim într-o atmosferă străină de biserica noastră.

Soc. „Sf. Gheorghe“ a elevilor a dat prețiosul concurs artistic.

La urmă au fost premiate lucrările cele mai bune, ce s'au făcut la concursul de religie, organizat de Soc. femeilor ortodoxe. Au fost premiate 11 eleve.

S'au împărțit ca premii cărți donate de Ven. Consiliu Arhiepiscopesc din Sibiu și iconițe de argint donate de Soc. femeilor ortodoxe. — Cor.

Copiii și Dumineca bolnavilor. — Dumineca a doua din postul cel mare, în care se citește Evanghelia slăbănogului din Capernaum, a fost rânduită drept prilej pentru credincioșii noștri spre a-și manifesta în mod deosebit atenția spre cei aflați în suferință. Indemnul acesta creștinesc își are obârșia în atitudinea milostivă ce manifestă Mântuitorul pentru oamenii robiți de felurite neajunsuri.

În acest fel avem fiecare prilej de a ne apropia de patul unui suferind și, prin vorbă și faptă de milostenie, să aducem mângâieri celui încercat de Domnul.

Pentru ca deprinderea bună să fie o îndemănare plăcută și obișnuită, ea trebuie încetățenită și printre copiii de școală.

Cel mai încercat în suferință din lumea celor mici, la noi în sat, este un copilăș de doisprezece anișori. În vara trecută, căutând să aducă câteva vreascuri uscate din pădure, băiatul a căzut dintr'un arbore fracturându-și coloana vertebrală. De atunci bolnavul s'a înfrățit cu patul și cu suferința...

În Dumineca bolnavilor, copiii dela școala noastră s'au cugetat la colegul lor, au colectat ceva bani, au cumpărat două cărți de rugăciuni, și le-au dat bolnavului coleg în semn de dragoste multă și spre mângâiere în suferință. Cărțile, întovărășite de alte daruri, i-au fost date de un cuib de străjeri, cari au îngenunchiat lângă patul de suferință, s'au rugat împreună cu părintele localnic și au cerut dela Dumnezeu să ușureze starea celui suferind. — Pr. Gh. Ș.-Satulung.

La Brașov, în ziua de 6 Martie 1939, în sala Of. protopopesc s'au întrunit la o constătuire sub conducerea părintelui Dr. N. Stinghe, insp. col. Strat, comandantul premilitarilor col. Petrovici, preoții Z. Popovici, Saftu, V. Coman, D. Tohăneanu și

Gh. Șerbu, spre a alcătui un plan de activitate pentru readucerea sectarilor la calea cea bună.

Ca urmare a acestui plan de muncă, la care dă tot concursul dl prefect col. Tocineanu, pe ziua de 12 Martie 1939 s'a deplasat o echipă în comuna Țânțari, unde în localul școlii primare au fost chemați toți poporenii pentru a asculta cuvântări în cadrul F. R. Naționale. Programul a fost următorul: Dl colonel insp. Strat a vorbit despre Constituția Regele Carol al II-lea, explicând noua orânduire din țară. Părințele protopop Dr. N. Stinghe a cuvântat despre credința locuitorilor din Țânțari manifestată cu ocazia evenimentului din 1700, și trece apoi la viața Patriarhului Miron, pe care o prezintă în toată bogăția ei de fapte pilduitoare. S'a păstrat câteva clipe de reculegere pentru patriarhul Miron. Au mai rostit cuvântări, potrivite ocaziei, preoții Gh. Șerbu și Turcu. A doua adunare este anunțată pentru 26 Martie 1939. — Pr. Gh. Ș.

Postul. — Din părerile unui medic despre post:

Biserica a orânduit posturi, înaintea sărbătorilor mari, din motive psihologice și igienice. Sărbătorile mari, cum sânt ale Paștilor ce le așteptăm, cer o reculegere, o pregătire. Pustnicii din vechime se hrăneau cu ierburi și cu rădăcini, ca să-și poată înălța sufletul. Dar postul are și un rost igienic, secundar ce e dreptul. Silind pe credincioși să-și schimbe alimentația, limitând-o la legume și fructe, se produce astfel o binevenită schimbare în organism. Cu mâncările îngăduite în post, omul muncitor se poate hrăni foarte bine. Legume verzi nu se prea găsesc în Postul Paștilor; dar cu cele ce se află conservate și cu pușinele ce apucă să iasă: urzici, pădăie, unișor, etc. se poate adaoga și verdeața, care consumată crudă aduce vitamine prețioase. Murăturile, de care nu vor abuza bolnavii de rinichi și stomac, au rostul lor bine hotărât, aducând prețioși fermenți și oarecare vitamine. Fructele hrănesc prin zahărul lor și uneori prin grăsimea lor (nucile). Postul poate fi ținut nu numai fără primejdie pentru sănătate, ci cu folos, de oamenii sănătoși. Pentru bolnavi, înșeși rânduirile bisericеști dau deslegare.

Reformă agrară în Ungaria? O reformă agrară, după modelul altor țări, este cu neputință în actuala Ungarie, stăpânită de latifundiarii groși și haroni.

Faptul iese la iveală și dintr'un recent discurs, ținut la o adunare publică, în Kunszentmárton, de ministrul agriculturii în Ungaria, Mihai Teleki.

Ministrul a legat problema reformei agrare de problema jidovilor, arătând că aceștia înainte de 1848 nu erau proprietari de pământ în Ungaria.

Astăzi, firește, situația se prezintă așa că jidovimea, atât de răsfățată de toate guvernele maghiare, stăpânește întinse proprietăți în Ungaria.

Guvernul de astăzi, spune ministrul, a hotărât ca în primul rând să silească să treacă pământurile de sub stăpânirea jidovilor în mâni ungurești, — pe urmă vor veni poate alții la rând.

Pământurile liberate însă — în considerare că guvernul nu dispune de fonduri în acest scop — vor fi date cu arândă micilor agricultori...

Din planul acesta se învederează, că proprietățile nobilimii maghiare nu vor suferi, decât cel mult foarte neînsemnate schimbări.

Astfel, actuala Ungarie, cheltuitoare pentru fantazia revizionismului, nu poate săvârși o reală împărțire a pământurilor între mici agricultori... fiindcă țara „n'are bani“.

Gazeta Farmaciilor. A apărut Nr. 46 din Gazeta Farmaciilor, laboratoarelor și industriilor chimico-farmaceutice de sub direcția dlui Aurel Scurtu cu un sumar bogat și ales. Redacția: strada Gh. Anghelcu 145, București.

Un moment unic pentru întoarcerea sectarilor

Cei cari au avut de lucru cu sectarii, cunosc pe deoparte încăpăținarea lor de a nu recunoaște adevărurile ortodoxiei, orcât de evidentă e documentarea lor biblică, precum și rușinea unora de a-și recunoaște rătăcirea și de-a se întoarce în Biserica strămoșească. Aceste două sunt poate cele mai grele piedeci cari se ridică atât în calea celor cari vor să readucă pe sectari în sânul Bisericii dreptmăritoare, cât și în calea celor cari ar voi să se reîntoarcă.

Iată, însă, că s'au ivit acum unele împrejurări cu totul excepționale, cari au reușit să schimbe situația și să înlăture aproape cu totul aceste mari piedeci. Anume, întrucât sectarii nu s'au conformat deciziei ministeriale din Iunie 1938, aproape toate casele de adunare sectare au fost închise în toată țara. Organele ordinii publice au fost neînduplecate în aplicarea dispozițiilor legale. Au trecut peste 2 luni de când sectarii nu se mai pot aduna.

Și faptul acesta începe să-și arate roadele. Mai întâi prozelitismul sectar a încetat cu totul. În al doilea rând sectarilor le vine foarte greu că nu se mai pot aduna. Închiderea adunărilor e cea mai grea lovitură pentru ei. Și când văd că nu mai e nădejde să li se deschidă casele de adunare, au ajuns să se gândească la o întoarcere către Biserica strămoșească. Dar încăpăținarea unora și rușinarea altora dintre sectari îi mai țin încă în loc.

Acum, e deci, un moment unic pe care slujitorii Bisericii trebuie să-l folosească cu dragoste și cu tact mult. Și anume, pentru a înlesni întoarcerea sectarilor, e nevoie ca preoții să le întindă brațele cu toată dragostea ca niște adevărați părinți. Dar pe lângă asta mai trebuie să li-se întindă sectarilor și o punte de trecere. Această punte de trecere nu poate fi alta mai bună ca lucrarea Oastei Domnului.

Căci iată ce se întâmplă: Încăpăținarea și ambiția și rușinea sectarilor nu-i lasă să se întoarcă deodată și să-și recunoască rătăcirea. Afară de asta, ei sunt obișnuiți cu adunările lor de rugăciune de cari nu se pot lipsi. De aceea ei sunt bucuroși că găsesc la Oastea Domnului atmosfera duhovnicească plăcută lor. Ba în tovarășia fraților din Oastea Domnului ei sunt gata să ia parte și la slujbele dela biserică. Lucrul acesta ni l-a mărturisit mai mulți sectari.

Iată, deci, cât de favorabile sunt actualele împrejurări pentru lucrarea de întoarcere a sectarilor la Biserica din care au plecat lăsându-se amăgiți. E acum un moment unic în privința aceasta. Preotul trebuie doar să înceapă lucrul cât mai de grabă. Trebuie să se apropie de sectari și să le vorbească cu blândețe propunându-le să ia parte la adunările Oastei și la slujbele Bisericii, fără a le cere imediat o declarație de întoarcere la ortodoxie. Asta o va face mai târziu, când va socoti că a venit momentul potrivit. Dar în nici un caz să nu lase adunările ostașilor cu sectari singure. Ci preotul trebuie să fie mereu prezent în adunări spre a nu lăsa să se nască discuții dogmatice. Dela început să pună în vedere sectarilor că nu au voie să predice în adunări decât contra păcatului. El însuși, preotul, poate să vorbească despre anumite chestiuni spre a lămurii pe sectari asupra adevărurilor ortodoxiei, dar s'o facă asta cu grijă și tact că să nu-i supere jignindu-i cumva.

În felul acesta cred că prin mijlocirea Oastei Domnului, și prin sânguința preotului, s'ar putea stabili o comuniune de dragoste între sectari și ortodocși. Această legătură sufletească, prin dragoste, e cea mai sigură cale de întoarcere a celor rătăciți.

Cred că frații preoți înțeleg chemarea cea mare a împrejurărilor de cari am vorbit aici și se vor apuca de lucru. Dacă pierdem acest moment atât de prielnic, poate nu ne mai întâlnim cu el. Cât de mare este, deci, răspunderea noastră a preoților, dacă nu umblăm după oile noastre cele rătăcite la vremea potrivită de acum?

Pr. Nicolae Vonica

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae a sosit la reședință Joi seara, venind de la București, unde a participat la înmormântarea I. P. S. Sale Patriarhului Miron.

Plugurile dăruite plugurilor, ca simbol de muncă nouă, din partea M. Sale Regelui, au fost acum expediate de fabrica „Reșița” căminelor culturale și vor fi împărțite, în număr de 1123, celor mai vrednici agricultori din 1123 de sate, în ziua de Duminecă, 19 Martie 1939, în cadrul unei potrivite sărbătorii.

Un legat al I. P. S. Patriarh Miron I. P. S. Patriarhul Miron a lăsat un legat de 5 milioane lei ca sumă inițială pentru un fond din care să se dea ajutoare pentru clădirea de biserici în parohiile ce se vor înființa din nou în cuprinsul Ardealului.

Soc de lectură „Andrei Șaguna” a studenților dela Academia noastră teologică a comemorat Vineri, 17 l. c., ora 6 d. a. în cadrul unei ședințe pe I. P. S. Patriarh Miron, care a fost odinioară președinte al acestei societăți. Au participat, afară de studenți, profesori Academiei, reprezentanții P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, profesorele și elevele școlii normale de fete.

Președintele de onoare al societății dl prof. Grigorie T. Marcu a exprimat în cuvinte măiestrite doliul Academiei și al Societății, iar studentul Nichifor Todor, curs IV a descris cursul vieții Patriarhului Miron, insistând în-deosebi asupra activității Lui ca student la Sibiu. Programul a fost încadrat în piese corale, dirijate de prof. Petre Gherman.

† Preot Maniu M. Lungu, prim-paroh și protopop onorar în Rășinari, a adormit în Domnul în ziua de 14 Martie 1939, în etate de 68 ani, după o laborioasă activitate de 45 ani în slujba sfintei noastre biserici. În mormântarea rămășițelor pământești ale decedatului s'a făcut în 16 Martie, în cripta familiară din cimitirul ortodox din Rășinari. Fie-i memoria binecuvântată și în vecl neuitată!

† Pr. Gheorghe Henția dela parohia Ghelar, protopop. Hunedoara, a înțat din viață la 13 Martie 1939, în an 39 lea an de preoție, la vârsta de 62 ani. Dumnezeu să-l odihnească cu drepții.

Congres de eugenică la București. În toamna anului 1939, în 25—30 Septembrie, se ține la București al doilea Congres internațional al Federației societăților latine de eugenică, sub președinția dlui profesor Dr. C. I. Parhon. (Primul congres se ținuse, în 1937, la Paris). Subiecte interesante vor fi puse la ordinea zilei și în congresul dela București.

„Gazeta Transilvaniei”, cea mai veche foaie românească, anunță că, „Tipografia Gazeta Transilvaniei”, începând cu ziua de 3 Martie 1939, a reîntră în posesiunea imobilului dobândit, din prilejul centenarului său, prin grația M. Sale Regelui Carol II-lea, din partea statului român. Imobilul (din Calea Victoriei Nr. 35 în Brașov), care se compune din subsol, parter, etaj și mansardă, va servi pentru instalarea redacției, administrației, editurii și tipografiei ziarului. Imobilul nu poate fi înstrăinat, nici cedat; ear dacă societatea proprietară a ziarului s'ar disolva, imobilul reîntră în patrimoniul statului. — Confrății brașoveni vor putea prin urmare să ducă mai departe, și în condiții mai priincioase, munca și truda de un veac a veteranului ziar pus în slujba neamului, la a cărui desrobire și înălțare a contribuit în toată vremea cu abnegație și pilduitor românism.

Fericită țară! Din Berlin se vestește, că în ultimele luni și până astăzi au părăsit Germania peste 240 de mii de fii ai „poporului ales”...

Act de mulțămire. Credincioșii noștri din filia Târnăvița (par. Boz, protop. Iliu) aduc vii mulțămiri dlui director ge-

neral Rudolf Oprean dela ministerul lucrărilor publice pentru dania sa de 21 mii de lei, ear societății miniere „Mica” pentru ajutorul de 25 mii lei, în scopul zidirii bisericii ortodoxe române din Târnăvița (a cărei veche bisericuță de lemn datează din anul Domnului 1701). Sumele, ce ni s'au dăruit până acum, ating aproape 600 de mii lei. — Pr. Ioanichie Oprean.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 19 Martie 1939, va predica studentul teolog Ioan Săbău.

Posta redacției

Pr. A. M. în L. Sânt lucruri destul de cunoscute.

Nr. 945—1939

Comunicare

Se aduce la cunoștință, că erezii după Păr. Nicolae Chicomban din Brașov-Tocile, decedat la 18 Ianuarie 1939, în baza §-ului 5 din Regulamentul fondului de ajutorare preoțesc au primit dela Cassa arhidiecezană din Sibiu, în numerar, fără nici o reținere, ajutorul preoțesc de Lei 30.000.

Sibiu, din ședința secției economice a Consiliului Arhiepiscopesc dela 1 Martie 1939.

Consiliul arhiepiscopesc

Nr. 158/1939

(18) 1—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de paroh devenit vacant prin moartea preotului parohiei Costești, tractul Orăștie, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela întâia apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
 2. Folosința alor 2 cimitire (cel vechi și cel nou) în întindere de circa un jugăr, și un fână de un jugăr.
 3. Dela 120 familii câte o ferdelă de cucuruz sfărmat și câte o zi de lucru, sau răscumpărarea ei cu 40 Lei. (Din acestea $\frac{1}{3}$ -a parte se dă cantorului și crâșnicului).
 4. Lemnele de foc necesare.
 5. Stolele obișnuite în trecut.
- Casă parohială deocamdată nu este, — dar credincioșii sunt cu toată bunăvoința să ajute noului preot a face și casă parohială.

Cererile de concurs, însoțite de documente și de încuviințarea P. V. Consiliu Arhiepiscopesc pentru a concura, se vor înainta subscrisului oficiu în termenul dat.

Concurenții e de dorit să se prezinte într-o Duminecă sau sărbătoare la biserică în parohie, pentru a se face cunoscuți poporului.

Orăștie, 27 Februarie 1939.

Oficiul protopresbiterial ortodox român al Orăștiei, în înțelegere cu oficiul parohial:

Prot. Ioan Moța
adm. tractului

Banca de industrie și comerț s. a. din Sibiu

Convocare

Se aduce la cunoștință dlor acționari, că sunt convocați în a 75-a adunare generală ordinară care va avea loc în ziua de 12 Aprilie a. c. ora 5 p. m., la sediul societății Sibiu, în sala școlii Brukenthal.

Ordinea de zi:

1. Aprobarea bilanțului și contului de profit și pierdere încheiat la 31 Decembrie 1938.
2. Raportul cenzorilor și propunerea despre distribuirea beneficiului net.
3. Stabilirea jetoanelor de prezență a cenzorilor și a consiliului de administrație.
4. Modificarea statutelor art. 16 b) c) d), art. 26, art. 35.
5. Alegerea a 4 membri în consiliul de administrație, alegerea a 1 membru-supleant în consiliul de cenzori.

Bilanțul și contul de profit și pierdere s'au depus la judecătoria competentă.

(5) 1—1

Consiliul de administrație.

Nr. 157/1939

(19) 1—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de paroh, devenit vacant prin încetarea din viață a fostului preot al parohiei Ludești, protopopiatul Orăștie, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela întâia apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Casă parohială corăspunzătoare, cu supraedificătele necesare: sură, grajd, etc.
3. Grădina în întindere de 439 stânjini pătrați, un fână de 1000 st. □ și folosința la 20 jugăre pădure.
4. Dela 100 familii câte un „Liter” (20 litri) cucuruz sfărmat și câte o zi de lucru, sau răscumpărarea ei cu 30 lei.
5. Dreptul în pășunea comună.
6. Stolele obișnuite în trecut.

Cererile de concurs, însoțite de documentele necesare și de încuviințarea P. V. Consiliu Arhiepiscopesc de a concura, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român al Orăștiei, în termenul dat.

Concurenții e de dorit să se prezinte în oarecari Dumineci sau sărbători la biserică în parohie, pentru a se face cunoscuți poporului.

Orăștie, 27 Februarie 1939.

Oficiul protopopesc, în înțelegere cu oficiul parohial:

Prot. Ioan Moța
adm. tractului.

Nr. 58/1939

(16) 2—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei de cl. III Vărmaga, din protopopiatul Deveii, cu termen de 30 zile dela întâia apariție în „Telegraful Român”.

Venitele aferente acestui post sunt:

1. Salarul dela stat.
2. Locuința în casa parohială, în stare bună, cu trei camere și toate dependențele pentru gospodărie, și o grădină cu pomi de 1 jugăr.
3. Opt (8) jugăre sesiune parohială fână, 1 jug. arător, 1 și jumătate jug. livadă și folosirea cimitirului.
4. Darea obișnuită (adăul) în bucate dela 160 fam. câte una măsură de 30 litri porumb sfărmat, sau prețul de pe piață.
5. Stola obișnuită în tract.
6. Lemne de foc 15 metri (lungime 2 metri) în pădurea comună.

Concurenții după ce și vor fi exoperat binecuvântarea de candidare dela Chiriarh, își vor înainta cererile și documentele cerute, oficiului protopopesc ortodox român din Deva în termenul indicat, prezentându-se apoi cu aprobarea prealabilă a protopopului spre a face cunoștință cu credincioșii.

Deva la 20 Februarie 1939.

Teofil Chiffa
protopop

Nr. 374/1938.

(17) 2—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de cl. a III-a Gântaga, din protopopiatul Hațegului cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat după, pregătirea pe care o are.
2. Sesiune parohială 5 (cinci) jugăre arător.
3. Câte 1 (una) măsură de 30 litri porumb nesfărmat de fiecare casă.
4. Câte 1 (una) zi de lucru (clacă) de fiecare casă.
5. Venitele stolare uzitate în protopopiat.

Cererile de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român din Hațeg în termenul indicat.

Candidații vor anexa la cererea de concurs și concesiunea dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, că pot candida la această parohie.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare la biserică, spre a fi cunoscuți de credincioși.

Hațeg, 28 Februarie 1939.

Oficiul protopopesc ortodox român Hațeg în înțelegere cu consiliul parohial.

Ieronim Ciocan
protopop

Concurs

(12) 2—3

Pentru întregirea parohiei de clasa I-a a bisericii Sf. Treimi, Brașov-Tocile, din protopopiatul Brașovului, devenită vacantă prin încetarea din viață a fostului paroh Nicolae Chicomban, în baza ordinului Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, Nr. 688/1939, se publică concurs cu termen de 30 de zile, dela cea dintâi publicare în Tel. Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
2. Sesiune parohială 13 jugăre pământ arabil.
3. Locuință în casa parohială, compusă din 3 camere, bucătărie și dependințe.
4. Venitele stolare obișnuite.

Cererile de concurs, însoțite de certificatele de studii și serviciu, precum și de încuviințarea prealabilă de a candida, exoperată dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român al Brașovului.

Concurenții, cu înștiințarea oficiului protopopesc, se vor prezenta în biserică pentru a-i cunoaște poporul.

Brașov-Tocile, la 14 Februarie 1939. Oficiul protopopesc ort. rom. al Brașovului.

Dr. N. Stinghe
adm. protopresbiterial

Nr. 106—1939.

(8) 3—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de paroh, devenit vacant prin moartea fostului paroh al parohiei de clasa a treia, Tolțimare [protopopiatul Orăștiei], se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în „Telegraful Român”.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Eclejie: 3 jug. și 1200 st. pătrați.
3. Dela 43 familii câte o ferdelă (de 30 litri) porumb sfărmat.
4. Venitele stolare obișnuite.

Cererile de concurs, însoțite de documentele necesare și de încuviințarea Prea Ven. Consiliu arhiepiscopesc pentru concurare, — se vor înainta Oficiului protopopesc ort. al Orăștiei în termenul dat.

Concurenții e de dorit să se prezinte în parohie, în Dumineci sau sărbători, pentru a lua parte la serviciul divin, făcându-se cunoscuți poporului Orăștie la 30 Ianuarie 1939.

Oficiul protopopesc, în înțelegere cu Oficiul parohial.

Prot. Ioan Moța,
adm. tract.

Nr. 64/1939

(10) 3—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a Mănerău, din protopopiatul Hunedoarei, cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salarul dela stat.
2. Locuință în natură.
3. 5 jug. sesiune parohială, fână.
4. 30 litri porumb nesmicurat dela fiecare familie.
5. Venitele stolare uzitate în parohie

Cererile de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român al Hunedoarei în termenul indicat.

Candidații vor anexa la cererea de concurs și concesiunea dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, că pot candida la această parohie.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare la biserică, spre a fi cunoscuți de către parohieni.

Hunedoara, 5 Februarie 1939. Oficiul protopopesc ortodox român al Hunedoarei în înțelegere cu consiliul parohial.

Nicolae Suciu
protopop